

отива. Тогава тя взе Васко съ себе си и го остави въ Букурещъ при двама българи градинари, които станаха негови родители и покровители. От тѣхъ Васко научи, че рускиятъ царь се закарнилъ да отмъсти на турцитѣ за кланетата и безчинствата. Всѣка вечерь, преди да си легне, той се молѣше на Бога да ускори отмъщението и се заклеваше, че самъ той, макаръ да бѣше малъкъ, ще премине съ войскитѣ на руския царь Дунава и ще отиде да се бие за свободата на своята татковина.

Когато се яви при генералъ Столѣтовъ, — началникътъ на българското опълчение — и му каза, че иска да стане опълченецъ, стариятъ офицеръ се просълзи и отказа.

Тогава Васко плака, моли се, най-сетне заплаши, че ще се хвърли въ Дунава, ако не го взематъ, и склони генерала.

Така той влѣзе въ редоветѣ на опълчението и заедно съ своята шеста дружина извървѣ победоносния пжть отъ Дунава до Шипка.

Васко понасяше страданията на войнишкия животъ съ твърдостъ, която учудваше и началниците му и другитѣ опълченци.

Разбира се, нему не му позволяваха да взема участие въ

сраженията. Той се навърташе край раненитѣ, носѣше имъ вода, обслужваше ги и облекчаваше страданията имъ. А въ затишието между боеветѣ събираше цвѣтя отъ полето, правѣше вѣнци и кичеше братскитѣ гробове на падналитѣ опълченци. Затова понякога войниците се шегуваха :

— Спокойно можемъ да умремъ. Генералътъ ще направи и на нашия братски гробъ вѣнецъ.

Васко генералътъ отговаряше на шегата съ шегата :

— Гледайте и вие да сложите на гроба ми вѣнецъ, ако ме убиятъ преди васъ.

*

Страшна зима бѣ настанала. Хали бушуваха въ Балкана и навѣваха снѣжни прѣспи въ Казанлъшката долина.

Войскитѣ на Вейсиль паша се бѣха укрепили при с. Шейново и спокойно зимуваха.

Но въ края на декемврий 1877 г. рускитѣ войски получиха заповѣдь да настѣпятъ и обградятъ Шейновския укрепенъ лагеръ и на всѣка цена да превзематъ или разбиятъ войскитѣ на Вейсиль паша.

Тогава презъ Балкана, на изтокъ отъ Шейново, се спуснаха войскитѣ на князь Светополкъ Мирски, а западно отъ